[illegible]

[illegible] (ذراع) [illegible] (نهشة) [illegible]

ก่อน และจะไม่โกรธเช่นนี้อีกในภายหลัง ฉันเคยฆ่าคนที่ฉันไม่ได้รับคำสั่งให้
ฆ่า ขอให้พวกท่านไปหาผู้อื่น ไปหาอีซาเถิด" พวกเขาจึงไปหาอีซา อะลัยฮิสลาม และ
พูดว่า: "โอ้ อีซา ท่านเป็นเราะสูลของอัลลอฮ์ คำตรัสของพระองค์ที่พระองค์ทรงให้
แก่มัรยัม และเป็นจิตวิญญาณจากพระองค์ ท่านได้พูดกับผู้คนตั้งแต่ยังอยู่ในเปล
ท่านไม่เห็นหรือว่าเราอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้?" อีซา อะลัยฮิสลาม ตอบว่า:
"พระเจ้าของฉันทรงโกรธในวันนี้อย่างที่ไม่เคยโกรธเช่นนี้มาก่อน และจะไม่โกรธ
เช่นนี้อีกในภายหลัง แต่เขาไม่ได้กล่าวถึงความผิดบาปใด ๆ ขอให้พวกท่านไปหาผู้
อื่น ไปหามุฮัมมัดเถิด" พวกเขาจึงไปหามุฮัมมัด (ศ็อลฯ) และพูดว่า: 'โอ้ มุฮัมมัด
ท่านเป็นร่อซูลของอัลลอฮ์ และเป็นนบีคนสุดท้าย พระองค์ทรงอภัยให้แก่ท่านทั้ง
ความผิดที่ผ่านไปและความผิดที่อาจเกิดในภายหลัง ขอท่านได้ช่วยวิงวอนต่อพระเจ้า
ของท่านให้กับเรา ท่านไม่เห็นหรือว่าเราอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้?' ท่านนบีมุฮัม
มัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า: 'ฉันจึงเดินไปยังใต้บัลลังก์ของอ
ัลลอฮ์ และก้มลงสูญูดต่อพระองค์ จากนั้น พระองค์จะทรงเปิดเผยคำสรรเสริญที่
ไม่มีใครเคยรู้มาก่อน และพระองค์จะตรัสว่า: "โอ้ มุฮัมมัด จงเงยหน้าขึ้นขอเถิด
แล้วจะได้รับ และจงวิงวอน แล้วจะได้รับการตอบรับ" ฉันจึงเงยหน้าขึ้นและกล่าวว่า
: "ประชาชาติของฉัน โอ้ พระเจ้า ประชาชาติของฉัน โอ้ พระเจ้า ประชาชาติของฉัน โอ้
พระเจ้า" พระองค์จะตรัสว่า: 'โอ้ มุฮัมมัด จงพาคนในประชาชาติของเจ้าที่ไม่มีการ
สอบสวนเข้าไปยังประตูขวาสุดของสวรรค์ และพวกเขาจะเข้าไปในประตูอื่น ๆ ร่วมกับคน
อื่น ๆ' และท่านกล่าวต่อไปว่า: 'ขอสาบานต่อพระผู้ซึ่งชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์
ของพระองค์ว่า ความกว้างระหว่างประตูสวรรค์สองบานนั้นเทียบเท่ากับระยะทาง
ระหว่างมักกะฮ์ถึงฮิมยัร หรือระหว่างมักกะฮ์ถึงบุสรอ'"
[เศาะฮีห์] [บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม]
ครั้งหนึ่ง ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อยู่กับบรรดาสาวกของท่านในงาน
เลี้ยงอาหาร ได้มีการนำส่วนขาหน้าของแพะมายังท่าน ซึ่งเป็นส่วนที่ท่านโปรดปราน
ที่สุดในบรรดาเนื้อของมัน ท่านได้กัดมันด้วยปลายฟันของท่าน จากนั้นท่านได้กล่าวแก่
พวกเขาว่า: ฉันคือนายของลูกหลานอาดัมในวันกิยามะฮ์ (วันพิพากษา) และการกล่าวเช่นนี้
เป็นการบอกเล่าถึงความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่ง จากนั้นท่านกล่าวต่อว่า:
“พวกท่านรู้หรือไม่ว่าสิ่งนั้นคืออะไร?” ท่านกล่าวว่า: “ในวันกิยามะฮ์ ผู้คนจะถูก
รวบรวมไว้ในดินแดนกว้างใหญ่ที่ราบเรียบและทอดยาวสุดสายตา โดยทุกคนที่อยู่ในดินแดน
นั้นจะได้ยินเสียงเรียก และจะมองเห็นกันและกันอย่างชัดเจน ไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นจาก
สายตาผู้มอง เนื่องจากพื้นดินราบเรียบ ไม่มีสิ่งใดปกปิดตัวบุคคลจากสายตาผู้อื่นได้
และสายตาจะมองทะลุถึงกันทั้งหมด หมายความว่า หากมีผู้พูดขึ้น คนที่อยู่ไกลที่สุดก็
จะได้ยิน และทุกคนจะสามารถมองเห็นกันได้ ดวงอาทิตย์จะเข้ามาใกล้สิ่งถูกสร้าง
(มนุษย์) ในระยะเพียงหนึ่งไมล์และผู้คนจะได้รับความทุกข์และความอึดอัดที่พวกเขาไม่
อาจทนได้หรือรับไหว จากนั้นพวกเขาจะพยายามแสวงหาความช่วยเหลือเพื่อปลดปล่อยตัวเอง
ผ่านการวิงวอน (ชะฟาอะฮ์).” แล้วอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติและผู้ทรงสูงส่ง ก็ดลใจให้
บรรดาผู้ศรัทธาไปหาอาดัม บิดาแห่งมนุษย์ พวกเขาจึงไปหาอาดัมและกล่าวถึงความ
ประเสริฐของเขา หวังว่าเขาอาจวิงวอน (ชะฟาอะฮ์) ให้กับพวกเขาต่ออัลลอฮ์ ผู้ทรง
เกียรติและผู้ทรงสูงส่ง พวกเขาจะกล่าวว่า: "ท่านคืออาดัม บิดาแห่งมนุษยชาติ
อัลลอฮ์ได้สร้างท่านด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง และทรงให้มลาอิกะฮ์ของพระองค์ก้ม
กราบต่อท่าน ทรงสอนท่านให้รู้จักชื่อของทุกสิ่ง และทรงเป่าลมหายใจจากพระองค์เข้า
สู่ท่าน" แต่อาดัมจะปฏิเสธและกล่าวว่า: "แท้จริง พระเจ้าของฉันทรงกริ้วในวันนี้ ด้วย
ความกริ้วที่ไม่เคยมีมาก่อน และจะไม่มีอีกต่อไปในภายหลัง" จากนั้นเขาจะกล่าวถึง
ความผิดพลาดของเขา ซึ่งก็คือ การที่อัลลอฮ์ทรงห้ามเขากินผลไม้จากต้นไม้ต้นหนึ่ง
แต่เขาก็ได้กินมัน และเขาจะกล่าวว่า: "จิตวิญญาณของฉันต่างหากที่สมควรได้รับการ

วิงวอนเพื่อช่วยเหลือ ไปหาคนอื่นเถิด ไปหานูฮฺเถิด" ดังนั้นพวกเขาจึงมาหานูหฺ และ
กล่าวว่า: "ท่านคือศาสนทูตคนแรกที่อัลลอฮ์ส่งมายังชาวโลก และแท้จริงอัลลอฮ์ทรงตั้ง
ชื่อท่านว่า "บ่าวผู้กตัญญู" แต่ท่านปฏิเสธและกล่าวว่า: "แท้จริงในวันนี้อัลลอฮ์ทรง
พิโรธอย่างที่ไม่เคยพิโรธมาก่อน และจะไม่พิโรธเช่นนี้อีกในภายหลัง และแท้จริงท่าน
นบีนูหฺ เคยมีคำวิงวอน (ดุอาอ์) ที่ได้วิงวอนขอต่ออัลลอฮ์เพื่อลงโทษประชาชาติของ
ท่าน ท่านจึงกล่าวว่า : ชีวิตของข้าพเจ้าเองต่างหากที่สมควรต้องได้รับการขอให้ได้
รับการช่วยเหลือ ดังนั้นจงไปหาผู้อื่นเถิด ไปหาอิบราฮิม (นบีอิบราฮิม) แทนเถิด" ดัง
นั้นพวกเขาจึงมาหาอิบรอฮีมและกล่าวว่า: "ท่านคือคอลีลุลลอฮ์(ผู้เป็นที่รักยิ่งของอ
ัลลอฮ์) บนโลกนี้ ได้โปรดช่วยวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของท่านให้แก่พวกเรา
ด้วยเถิด ท่านไม่เห็นหรือว่าเราอยู่ในสภาพเช่นไร?!" ท่านนบีอิบรอฮีมจึงตอบพวกเขาว่า
: "แท้จริงพระเจ้าของข้าพเจ้าได้พิโรธในวันนี้อย่างที่ไม่เคยพิโรธมาก่อน และจะไม่
พิโรธเช่นนี้อีกในภายหลัง และแท้จริงข้าพเจ้าเคยกล่าวคำเท็จสามครั้ง ซึ่งได้แก่:
1.คำกล่าวของข้าพเจ้าที่ว่า ‘แท้จริงข้าพเจ้าป่วย’ (เพื่อปฏิเสธการเข้าร่วมบูชารูป
ปั้น) 2.คำกล่าวที่ว่า ‘รูปปั้นองค์ใหญ่เป็นผู้ทำลายรูปปั้นเหล่านี้’ (เพื่อ
ชี้นำให้พวกเขาตระหนักถึงความไม่มีพลังของรูปปั้น) 3.การบอกกับภรรยาของเขาที่ชื่อ
ซาเราะฮ์ ให้กล่าวว่า ‘บอกเขาเถิดว่าท่านนบีอิบรอฮีมเป็นน้องชายของนาง เพื่อปกป้อง
อันตรายที่จะเกิดขึ้น ความจริงก็คือ คำกล่าวทั้งสามนั้นเป็นเพียง "คำพูดอ้อม" (ที่
มีนัยซ่อนเร้น) แต่เนื่องจากรูปลักษณ์ของคำพูดเหล่านั้นดูเหมือนคำเท็จ นบีอิบรา
ฮิมจึงรู้สึกหวั่นเกรงและถ่อมตนต่ออัลลอฮ์ ด้วยการมองว่าตนไม่คู่ควรแก่การวิงวอนขอ
ความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น (ชะฟาอะฮ์) เพราะผู้ที่รู้จักอัลลอฮ์มากที่สุดและใกล้
ชิดพระองค์ที่สุด ย่อมมีความหวั่นเกรงอย่างยิ่ง ท่านจึงกล่าวว่า: "ชีวิตของข้าพเจ้า
ต่างหากที่สมควรจะได้รับการขออภัย (ชะฟาอะฮ์) ดังนั้นจงไปหาผู้อื่นเถิด ไปหามูซา (นบ
ีมูซา) แทนเถิด" ดังนั้นพวกเขาจึงมาหามูซาและกล่าวว่า: โอ้ มูซา! ท่านคือศาสนทูตของอ
ัลลอฮ์ อัลลอฮ์ทรงโปรดปรานคุณด้วยสาสน์และถ้อยคำของพระองค์เหนือมนุษย์คนอื่น โปรด
วิงวอนขอความช่วยเหลือแก่เราจากพระเจ้าของเจ้า เจ้าไม่เห็นหรือว่าพวกเราเป็นอย่าง
ไร? เขาจะกล่าวว่า: แท้จริงพระเจ้าของฉัน ผู้ทรงอำนาจและยิ่งใหญ่ ทรงกริ้วในวันนี้
อย่างที่ไม่เคยทรงโกรธมาก่อน และพระองค์จะไม่ทรงกริ้วเหมือนพระองค์อีกหลังจากนี้
แท้จริงฉันนั้นได้ฆ่าชีวิตหนึ่งซึ่งฉันไม่ได้รับคำสั่งให้ฆ่า ดังนั้นตัวของฉันคือ
ผู้ที่สมควรได้รับการวิงวอนขอความช่วยเหลือ จงไปหาคนอื่นเถิด จงไปหาอีซา บิน
มัรยัมเถิด ดังนั้นพวกเขาจึงมาหาอีซาและกล่าวว่า “โอ้ อีซา ท่านเป็นศาสนทูตของพระ
เจ้า และพระวจนะของพระองค์ได้ถูกประทานแก่มัรยัมและวิญญาณจากพระองค์ และท่านได้พูด
กับผู้คนตอนที่อยู่ในเปลเมื่อยังเป็นเด็ก โปรดวิงวอนขอความช่วยเหลือแก่เราจาก
พระเจ้าของเจ้า เจ้าไม่เห็นหรือว่าพวกเราเป็นอย่างไร? เขาจะกล่าวว่า: แท้จริง
พระเจ้าของฉัน ผู้ทรงอำนาจและยิ่งใหญ่ ทรงกริ้วในวันนี้อย่างที่ไม่เคยทรงโกรธมา
ก่อน และพระองค์จะไม่ทรงกริ้วเหมือนพระองค์อีกหลังจากนี้ และท่านไม่ได้กล่าวถึงบาป
ใด ๆ เลย ตัวของฉันคือผู้ที่สมควรได้รับการวิงวอนขอความช่วยเหลือ จงไปหาคนอื่นเถิด
จงไปหามุฮัมหมัดเถิด ดังนั้นพวกเขาจึงมาหามุฮัมหมัดและกล่าวว่า: โอ้ มูฮัมหมัด เจ้า
คือศาสนทูตของพระเจ้าและเป็นศาสดาท่านสุดท้าย และอัลลอฮ์ได้ทรงอภัยโทษบาปของเจ้า
ทั้งในอดีตและอนาคตแด่เจ้าแล้ว โปรดวิงวอนขอความช่วยเหลือแก่เราจากพระเจ้าของเจ้า
เจ้าไม่เห็นหรือว่าพวกเราเป็นอย่างไร? ดังนั้นฉันจึงเข้าไปอยู่ใต้บัลลังก์ และกราบ
ลงต่อพระเจ้าของฉัน ผู้ทรงอำนาจ แล้วอัลลอฮ์จะทรงประทานการสรรเสริญของพระองค์และ
การสรรเสริญอันดีแก่ฉัน ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงประทานแก่ผู้ใดก่อนหน้าฉัน แล้วมี
เสียงกล่าวว่า: โอ้ มูฮัมหมัด โปรดหงายหน้าขึ้นเถิด จงขอแล้วเจ้าจะได้รับมัน และจงขอ
ความช่วยเหลือ ท่านจะได้รับการช่วยเหลือ ดังนั้นฉันจึงเงยหน้าขึ้นและกล่าวว่า:
ประชาชาติของฉัน โอ้ พระเจ้า ประชาชาติของฉัน โอ้ พระเจ้า ประชาชาติของฉัน โอ้ พระ
เจ้า และการวิงวอนขอของท่านนบีมุฮัมหมัดได้รับการตอบรับ และจะมีเสียงกล่าวแก่เขา

(นบีมุฮัมมัด): "โอ้ มุฮัมมัด! จงนำสมาชิกในประชาชาติของท่านที่ไม่ต้องถูกสอบสวน
เข้าสู่ประตูด้านขวาของประตูสวรรค์ และพวกเขาจะได้ร่วมกับผู้คนอื่น ๆ ในการเข้าสู่
ประตูอื่น ๆ ด้วย." จากนั้นท่าน (นบีมุฮัมมัด) กล่าวต่อว่า: "ขอสาบานด้วยพระนามของผู้
ที่ชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ แท้จริง ความกว้างระหว่างด้านทั้งสองของ
ประตูแห่งประตูสวรรค์นั้น เท่ากับระยะทางระหว่างมักกะฮ์และซ็อนอาอ์ในเยเมน หรือ
ระหว่างมักกะฮ์และบุศรอในชาม (ซีเรีย) ซึ่งเป็นเมืองในแคว้นเฮารอน."
https://www.sunnah.global/hadeeth/th/show/8345